

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

Az árellenőrzés országos kormánybiztosának 9210/1939. számú rendelete a tűzifa legmagasabb árának a megállapításáról.

A 2220/1939. M. E. számú rendelet 2. és 3. §-ában, valamint a 4110/1939. M. E. számú rendelet 3. §-ában kapott felhatalmazás alapján a tűzifa legmagasabb árát a következőképpen állapítom meg.

1. §

Termelői árak feladó-, illetve leadóállomásokon.

(1) Az aprítatlan tűzifa legmagasabb leadóállomási ára budapesti leadó állomásokon, vagonban vagy hajóban.

	Hasáb	Dorong és tuskó	Vékony dorong	Hántoltfa
Bükk és gyertyán	330.—	310.—	280.—	—
Cser, tölgy, kőris	310.—	290.—	250.—	—
Akác , , ...	315.—	295.—	255.—	—
Egyéb keményfa	295.—	275.—	240.—	—
Fenyő , , ...	300.—	270.—	—	—
Egyéb lágy lombfa	265.—	235.—	—	—
Tölgy hántoltfa	—	—	—	330.—

(2) Ezek az árak 10.000 kg. I. osztályú aprítatlan tűzifára vonatkoznak.

(3) Az (1) bekezdésben megállapított árak a (2) bekezdésben foglalt feltételek mellett a következő módon alkalmazandók.

a) Budapest székesfőváros, Budafok, Kispest, Pestszenterzsébet, Pestszentlőrinc, Rákospalota és Újpest megyei városok, Albertfalva, Csepel, Pestújhely, Rákosszentmihály és Sashalom nagyközségek területén minden változtatás nélkül.

b) Az a) pontban nem említett városok és községek területén a (4) bekezdés szerint kiszámított feladóállomási árakhoz hozzá kell adni a feladóállomástól leadóállomásig felmerülő vasutj fűvarköltség és a leadóállomáson esetleg felmerülő követeztvámnak összegét.

(4) A feladóállomási árat úgy kell számítani, hogy a jelen §. (1) bekezdésében feltüntetett árakból le kell vonni 5.40 P budapesti kövezetvámot, valamint a hazai tüzifára a feladóállomástól a M. kir. Államvasutak helyi díjszabása (II. rész) 6. pontjában felsorolt budapesti pályaudvarokra érvényes 15 tonnás díjtétel alapján 10.000 kg-ra eső fuvar költséget, vagy hajófuvar esetén a MFTR helyi áru díjszabása IV. részében megállapított 10 tonnás díjtétel alapján 10.000 kg-ra eső hajófuvar teljes összegét.

2. §.

A telepről eladott tüzifa ára.

A telepről eladott tüzifa legmagasabb árát úgy kell kiszámítani, hogy a legmagasabb leadóállomási árhoz (1. §. (1)–(4) bekezdés) hozzá kell adni:

a) Az 1. §. (3) bekezdésének a) pontjában megjelölt helyeken az alábbi összegeket:

	Telepen vagy raktár- ban	Házhozszállítva lera- kással együtt q-ként fillérekben
1. Aprítatlan tüzifánál (nem vagon-tételben)	50	85
2. Aprított tüzifánál 2 q-nál nagyobb tételekben ömlesztve	110	150
3. Abban az esetben, ha a 2. pont alatti eladásnál a házhozszállítás a vevő hozzájárulásával lezárt zsákokban történik, további	—	40
4. Aprított fánál 2 q-s, vagy ennél kisebb tételekben:		
a) ömlesztve a telepen (pincében)	230	—
b) (zsákban) kosárban házhoz szállítva	—	270

b) Az 1. §. (3) bekezdésének b) pontjába tartozó törvényhatósági és megyei városok területén a jelen §. a) pontjában feltüntetett összeg 90%-át.

c) Az 1. §. (3) bekezdése b) pontjába tartozó nagy- és községek területén a jelen §. a) pontjában feltüntetett összeg 80%-át.

3. §.

Nagykereskedői árak.

(1) Aprítatlan tüzifának vagon-tételekben történő továbbeladása esetén a jelen §. (2) bekezdésében körülírt kellékeknek megfelelő tüzifanagykereskedő az 1. §-ban meghatározott árakhoz 10.000 kg-ként legfeljebb 15.— P-t számíthat hozzá.

(2) A jelen §. (1) bekezdésében megjelölt 15.— P-s összeget csak az a kereskedő számíthatja fel, aki

a) iparigazolvánnyal rendelkezik;

b) az eladott tüzfát nem maga termelte ki és közvetlenül termelőtől saját számlára vásárolta és saját nevében adja el.

(3) A jelen §. (1) bekezdésében megjelölt legfeljebb 15.— P-s összegnek az előbbi pont szerint jogosan történt felszámítása esetében a következők irányadók:

a) hirtelenben történő eladásnál 30 napi időtartamra sem kamat, sem egyéb címen külön összeg fel nem számítható,

b) a vevő kereskedő eladási árainak megállapításánál a 2. §-ban foglalt intézkedések szerint köteles eljárni, tehát ennek az összegnek felszámítására nem jogosult.

4. §.

Egyéb rendelkezések.

(1) Az 1. §-ban meghatározott árak a 10.800/1934. F. M. számú renDELETEH csatolt B. jelzésű szerződési minta I. számú mellékletét képező minősítési feltételeknek megfelelő I. osztályú tüzfára értendőK. A II. osztályú tüzifa legmagasabb ára a jelen rendelet szerint meghatározott I. osztályú tüzifa legmagasabb feladóállomási árának 15%-ával alacsonyabb.

(2) Az 1. és 2. §-okban felsorolt árak készpénzfizetés esetén érvényesek. Hitelben történő eladások esetén (a 3. §. (3) bekezdés a) pontjában foglalt eset kivételével) kamat, költség és kockázat címen megfelelő összeg számítható fel. Az ilyen címen felszámított összegnek azonban megfelelő arányban kell lenni az ellenszolgáltatással és összege havonként nem haladja meg az előbbieKben meghatározott árak 1%-át. Jelen bekezdés alkalmazása szempontjából az áru átvétele napjától számított 14 napon belül történő fizetés esetén az ügylet készpénzeladásnak számít.

5. §.

A jelen rendeletben megszabott áraknak a helyi viszonyoknak megfelelő gyakorlati alkalmazását külön felhatalmazásomra a 4110/1939. M. E. számú rendelet 1. §-ának (2) bekezdésében megjelölt közigazgatási szervek állapítják meg.

6. §.

A jelen rendelet a kihirdetés napján lép hatályba.

Budapest, 1939. évi november hó 30-án.

Dr. Kacsóh Bálint s. k.
az árelleőrzés országos kormánybiztosa.

Az árellenőrzés országos kormánybiztosa által a tüzfifa legmagasabb árának megállapítása tárgyában kiadott 9210/1939. számú rendeletben foglalt intézkedések gyakorlati alkalmazására nézve a következők irányadók:

A termelői ár. (A rendelet 1. §-a.)

1. (1) A termelői árakat, vagyis azokat az árakat, amelyeket a termelő a kitermelés helyén tő mellett, az erdőrakodón, továbbá a feladóállomáson lévő, illetőleg annak közelében vagy egyebütt fekvő rakterületen (telepen) tároló tüzifájáért kiköthet, a rendelet csak közvetve állapítja meg, azáltal, hogy megszabja a legmagasabb leadóállomási árakat. A termelői árakat a rendelet 1. §-ának (1)—(2) bekezdéseiben körülírt legmagasabb leadóállomási árakból a következők módon kell levezetni.

(2) Abban az esetben, ha a termelő a tüzifáját nem vasúti kocsiba vagy hajóba berakva, hanem úgy adja el, hogy szerződés szerinti teljesítési hely a kitermelés helyén tő mellett, az erdei rakodón, továbbá a feladóállomáson lévő, illetőleg annak közelében, vagy egyebütt fekvő rakterületen van, vagyis ha a tüzifának az állomásra beszállítását, vasútra vagy hajóra feladását, vasúti kocsit vagy hajóba berakását a vevő végzi, a tüzifát a budapesti leadóállomási árból levezetett feladóállomási árnál annyival olcsóbban köteles eladni, amennyit a fenti költségek kitesznek. E költségeket a kitermelés helyén szokásos tényleges kiadások alapján eladó és vevő közösen állapítják meg.

(3) A (2) bekezdésben foglalt rendelkezések nem vonatkoznak arra a termelőre, aki a termelés helyén a tő mellett, az erdei rakodón, vagy egyebütt lévő rakterületen (telepén) tároló tüzifáját kisebb tételekben oly fogyasztónak és esetleg kiskereskedőnek adja el, akik azt nem vasúton vagy hajón kívánják elszállítani. A termelő által eszközölt ilyen eladásokra a rendelet 2. §-ában a telepről eladott tüzifára vonatkozó rendelkezések irányadók. A rendelet 2. §-ában megállapított összegeket ebben az esetben a jelen közlemény 8. pontjának (1)—(3) bekezdéseiben foglaltak szerint kiszámított leadóállomási árhoz kell hozzáadni.

(4) A rendelet alkalmazása szempontjából a vagon- és vasárló kereskedőre, vagy fogyasztóra nézve ugyanazon alapelvek irányadók.

2. A rendelet a legmagasabb árakat súlyszerint állapítja meg. Tüzifának ürméterekben való eladása esetén az áru súlyát az eladó költségére végzendő *próbamérlegelések* alapján megállapított súlyadatok figyelembevételével kell kiszámítani.

A feladóállomási ár.

3. (1) A rendelet 1. §-ának (1) bekezdése a budapesti paritásban megállapított leadóállomási árakat tartalmazza. A feladóállomási árak kiszámításánál az ott megállapított árakból kell kiindulni.

(2) Ha a tüzfifa elszállítása a feladóállomástól a leadóállomásig vasúton történt, a feladóállomási árat úgy kell kiszámítani, hogy a rendelet 1. §-ának (1)—(2) bekezdéseiben megállapított árakból le kell vonni a rendelet 1. §-ának (4) bekezdésében megjelölt vasúti-, illetőleg hajófuvar.

4. Valamely tüzifakészlet feladóállomási árának kiszámítására oly esetben is szükség lehet (lásd 8. pont (2) és (3) bekezdését), amikor a tüzifakészlet nem kerül ténylegesen vasúti, vagy hajószállításra (fiktív feladóállomás). Ilyen esetekben a feladóállomási ár kiszámítása szempontjából feladóállomásnak azt a vasúti, illetőleg hajóállomást kell tekinteni, amely az illető tüzifakészlet tárolási helyéhez viszonyítva, a készletnek Budapestre való szállítását feltételezve, a termelő szempontjából gazdasági értelemben a legelőnyösebben fekszik. A jelen pont alá tartozó esetekben

tehát valamely adott helyen tároló tűzifakészlet feladóállomásának az a vasúti, illetőleg hajóállomás tekintendő, amelyet a gondos üzletember választana tűzifájának, szabad kereskedelmi forgalom mellett, Budapestre szállítása esetében.

5. A feladóállomási ár vagonba, vagy hajókba rakva értendő. A berakással, mérlegeléssel, kocsiállítással kapcsolatos költségek, a feladóállomáson esetleg felmerülő közvetvám, valamint forgalmiadóváltásig és egyéb hasonló kiadások az *eladót terhelik*, ellenben nincs beleértve a feladóállomási árba a feladóállomástól a leadóállomásig felmerülő fuvar-költség és a leadóállomáson esetleg femerülő közvetvám.

6. A rendelet alkalmazása szempontjából vasút minden közforgalomra berendezett vasúti vállalat.

7. Elfordulhat, hogy valamely adott helyen tároló tűzifakészletnek más a jogilag megokolt feladóállomása, ha a készlet Budapestre szállítatik, mint valamely másik leadóállomásra szállítás esetében. E két feladóállomáson — főleg a Budapestig szóló fuvar-költség különbözősége folytán — a rendelet 1. §. (4) bekezdése értelmében esetleg különböző összegű legmagasabb feladóállomási ár lehet hatályban, amely körülmény egyes vidékek faellátását veszélyezteti, vagy egyéb okból ellentétbe kerülhet a rendelet szellemével. Ilyen esetekben a rendelet 5. §-ában foglaltak szerint az illetékes törvényhatóság első tisztviselője állapíthatja meg a legmagasabb leadóállomási ár kiszámításának módját.

A leadóállomási ár.

8. (1) A rendelet 1. §-ának (1) és (2) bekezdésében megállapított árak alkalmazását ugyancsak az alrendelet 1. §-ának (3) és (4) bekezdése szerint kell elvégezni minden konkrét esetben.

(2) A legmagasabb leadóállomási ár meghatározása szempontjából az előző bekezdésben foglalt rendelkezéseket kell kiszámítási alapul venni olyan esetekben is, amidőn a tűzifakészletek a termelés helyéről az eladótelepre szállítása nem közforgalmú vasúton, vagy hajón (hanem pl. szeikéren) történt. Ilyen esetekben a 4. pontban körülírt fiktív vasúti, illetőleg hajófeladóállomásra érvényes feladóállomási árhoz hozzá kell adni ettől a feladóállomástól a 12. (3) bekezdése b) alpontjában foglaltak megfelelő alkalmazásával kijelölendő ugyancsak fiktív vasúti, illetőleg hajóleadóállomási megállapított fuvar-költségnek és annak a közvetvámnak az összegét, amely a fiktív leadóállomáson tényleges szállítás esetében felmerült volna. A vasúton és hajón való szállítás gazdasági lehetőségének együttes fennforgása esetén e két szállítási mód közül azt kell a számítás alapjául venni, amelyik olcsóbb.

(3) Oly esetekben, amikor a fiktív feladóállomás és a fiktív leadóállomás egybeesik, a feladóállomás és a leadóállomás között fuvar-költség nem merül fel, a leadóállomási ár a feladóállomási árral egyenlő.

9. A leadóállomási árban az áru feladásával és szállításával kapcsolatos és az 5. pontban felsorolt mindennemű költségek és a feladóállomástól a leadóállomásig felmerülő fuvar-költség, valamint a leadóállomáson esetleg felmerülő közvetvám bennfoglaltatnak. A vagon beállításának, valamint a vagonból, illetőleg a hajóból kirakásának költségei ellenben már a vevőt terhelik.

A telepről eladott tűzifa ára. (A rendelet 2. §-a.)

10. (1) A rendelet szempontjából telep minden olyan raktár és egyéb tárolóhely, amely aprítatlan és aprított tűzifának kisebb-nagyobb tételekben való eladására szolgál. Idetartoznak elsősorban a fakereskedő és faaprítózemek telepei, a tűzifa kicsinybeni árusítására berendezett — nagyrészt belterületi — üzlethelyiségek, pineék és raktárak, idetartoznak to-

vább azok a raktárak és egyéb tárolóhelyek is, amelyet a fatermelők abból a célból tartanak fenn, hogy tüzfájukat kisebb tételekben közvetlenül a helybeni és környékbeli fogyasztóknak, esetleg kiskereskedőknek eladják.

(2) Nem minősíthető ellenben telepről eladott tüzfának az a tüzifa, amelyet a termelő vagontételekben ad el, tekintet nélkül arra, hogy a vasúton vagy hajón elszállításra kerül-e vagy nem. Az ilyen tüzifa legmagasabb árára nézve irányadó rendelkezéseket a rendelet 1. és 3. §-ai alapján jelen közelmény 1. pontja tartalmazza.

11. Azoknak a tevékenysége, akik tüzfájukat kizárólag abból a célból rakatják ki a vasúti-, vagy ennek közelében fekvő telepükre, hogy a legmagasabb leadóállomási ár helyett a telepről leadott tüzfára nézve megállapított legmagasabb ár kikötésére legyenek jogosultak és ezáltal tüzfájukat — vagontételekben tovább eladva — előnyösebben, nagyobb haszonnal értékesíthessék, mintha vagonban vagy hajóban adták volna, ez a rendelet kijátszásának minősül. A szóbanlevő tevékenységeket ennél fogva ártúllépésnek kell tekinteni.

12. (1) A telepről eladott tüzifa legmagasabb árának kiszámításánál a legmagasabb leadóállomási árból kell kiindulni. (Lásd a 8. pontot.)

(2) A rendelet 1. §-ának (3) bekezdése a) pontjában felsorolt városok és községek területén lévő telepekről eladott tüzifa legmagasabb árának kiszámításánál a rendelet 1. §. (1) bekezdésében feltüntetett legmagasabb leadóállomási árakat kell alapul venni.

(3) A rendelet 1. §-a (3) bekezdésének b) pontjának hatálya alá tartozó városok és községek területén lévő telepekről eladott tüzifa legmagasabb árának kiszámítása szempontjából a leadóállomást az alábbi rendelkezések szerint kell megállapítani:

a) A vasúton, vagy hajón érkezett tüzifakészlet leadóállomásának a tényleges leadóállomást kell tekinteni.

b) Olyan tüzifakészlet leadóállomásának, amely vasúti- vagy hajószállítás kikerülésével érkezett (fiktiiv leadóállomás) több vasúti állomás közül azt a vasúti állomást és több hajóállomás közül azt a hajóállomást kell tekinteni, ahonnan a telepre tüzfát a legkevesebb költséggel lehet beszállítani. Azt a kérdést, hogy adott esetben a vasúti állomást vagy a hajóállomást kell-e leadóállomásnak tekinteni, a 8. (2) bekezdésének utolsóelőtti mondatában foglalt rendelkezés megfelelő alkalmazásával kell eldönteni.

13. A legmagasabb leadóállomási árhoz a rendelet 2. §-a értelmében hozzáadható összegek általános adatok figyelembe vételével állapítottak meg. Elvértve előfordulhat azonban, hogy egyes helyeken (a telepre való szállítás költségének magas volta vagy egyéb körülmények folytán) a rendelet 2. §-ában megállapított költségek alacsonyaknak vagy a helyi viszonyokhoz képest magasnak bizonyulnak. Ilyen esetekben a rendelet 5. §-ában foglaltak szerint eltérő fogyasztói árak megállapítására van lehetőség.

14. (1) A telepről eladott tüzfának a rendelet 2. §-a alapján kiszámított legmagasabb ára a rendelet 1. §-a (3) bekezdésének b) pontja alá eső városokban és községekben különböző magasságú lehet, aszerint, hogy az adott esetben az egyes tüzifakészleteknek mi volt a feladóállomása.

(2) Amennyiben valamely telepről egyidőben oly tüzifakészletek elárúsítása történik, amelyeknek leadóállomási árai különbözőek, az érdekelt fél jogosult készletét átlagáron elárúsítani. Ezt az átlagárat a különböző áron vásárolt készlet nagyságának és árának megfelelő figyelembe vételével akként kell megállapítani, hogy e kérdéses készleteknek átlagáron elárúsításából befolyó vételárösszegek általában ne haladják meg azt az összeget, amennyi abban az esetben folyna be, ha a különböző készletek a rájuk érvényes legmagasabb áron külön-külön értékesíttetnének.

(3) Az átlagáron árusítás kedvezménye csak azt a kereskedőt illeti meg, aki a tüzfakészletének beszerzéséről és értékesítéséről megfelelő könyvet vezet. Ezt a könyvet úgy kell vezetni, hogy az abban bevezetett feljegyzésekből az előző bekezdésben foglalt rendelkezés betartása ellenőrizhető legyen.

(4) Az a kereskedő, aki az előző bekezdésben foglalt rendelkezés ellenére könyvet nem vezet, vagy a könyvet nem az előző bekezdésben megállapított módon vezeti, tüzfakészletének azt a részét, amelynek legmagasabb ára az átlagárnál alacsonyabb, átlagáron, az ártüllépés jogkövetkezményeinek terhe alatt nem árusíthatja.

15. (1) A rendelet 3. §-ában intézkedés történt arról, hogy a tüzfagykereskedő bizonyos feltételek mellett a vagon-tételben továbbeladott tüzifa eladási árához, legfeljebb azonban a legmagasabb leadóállomási árhoz 10 tonnánként 15 pengőt felszámíthatson.

(2) A rendelet vonatkozó feltételei a nagykereskedői tevékenység tényleges fennforgásának eseteire kívánják korlátozni az ártöbblet felszámítását. Ebből kifolyólag, ha kétség merül fel az ártöbblet felszámításának jogosultsága tekintetében, figyelembe kell venni mindazokat a körülményeket, amelyekből a nagykereskedői tevékenységre következtetni lehet. (Már kitermelt fánál egy tételben jelentős mennyiség vásárlása, amelynek ellenértékét az átvételkor kifizette; ha a kitermelés folyamán a megvásárolt tüzifára a kereskedelmi szokásoknak megfelelő előleget nyújtott és az ügylet lebonyolításának időtartama a tüzifatermelés és szétosztás szempontjából valóságos nagykereskedői tevékenységre mutat, stb.).

(3) A nagykereskedők által felszámítható, legfeljebb 15 pengős összeg a fogyasztói árra nincs kihatással, mert az aprítással foglalkozó kereskedő a részére engedélyezett bruttó haszontétel összegét (Rendelet 2. §-a) csak a legmagasabb leadóállomási árhoz adhatja hozzá.

A legmagasabb árakon felül kiköthető összegek.

16. (1) A rendeletben megállapított legmagasabb árak megfelelő felemelésének van helye oly esetekben, amidőn az eladó a rendszerinti szerződési kikötéseken felül továbbmenő szolgáltatásokra kötelezi magát. Ilyen esetek: tüzifának magaslatra, külterületre, más községbe házhoz szállítása, 2 q-nál nagyobb mennyiségű tüzifának első emeletnél magasabban lévő helyiségbe szállítása, stb.).

(2) Az előző bekezdésben említett esetekben azonban a többlétszolgáltatásnak megfelelő arányban kell állani a felszámított ártöbblettel. Aránytalanul magas ártöbblet felszámítása a rendelet kijátszása lévén, ártüllépésnek minősül. (A különféle címeken felszámítható ártöbblet nagyságát sok esetben érvényben lévő más rendelkezések [pl. a minimális bérekről] már meghatározzák.)

Minőségi kérdések.

17. (1) A rendelet 3. §. (1) bekezdése szerint az ott megjelölt minősítési alapelvek szerint II. osztályúnak minősülő tüzifa ára I. osztályú tüzifa árának 85%-a. A II. osztályú fa eladási árát úgy kell kiszámítani, hogy a feladóállomási árnak 15%-kal csökkentett összegéhez lehet hozzáadni a rendeletben különböző címeken engedélyezett összegeket.

(2) A rendelet az előrehaladott időnyre tekintettel nem állapított meg az egyes fajokra és választékokra időszakonként változó árakat, mint az a korábbi szabályozásoknál a fa természetes beszáradása alapján történt.

Külföldi tűzifa.

18. Az alaprendelet rendelkezéseit külföldi tűzifára is megfelelően alkalmazni kell. A külföldi tűzifa leadóállomási árát azonban a szükséghez képest külön fogom szabályozni.

A tűzifaár megállapításával összefüggő, előbbieken esetleg fel nem vett egyes elvi jelentőségű kérdésekben, előterjesztésre esetenként fogok intézkedni.

Budapest, 1939. évi november hó 30-án.

Dr. Kacsóh Bálint s. k.,
az árelenőrzés országos kormánybiztosa.

A m. kir. minisztérium 10.840/1939. M. E. számú rendelete egyes faanyagkészleteknek a zár alá vételéről.

A m. kir. minisztérium a honvédelemről szóló 1939:II. t.-c. (alábbiakban: T.) 112., 113., 114. és 212. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli:

1. §.

(1) A belföldön kitermelt faanyagok (műfa, tűzifa, faszén és tölgykéreg) kötelező bejelentése tárgyában kiadott 7150/1938. M. E. számú rendelet (Budapesti Közlöny 1938 október 8 i 224. sz.) értelmében bejelentési kötelezettség alá eső faanyagkészletek közül az *erdei- és feketefenyő, egyéb fenyőfajok, a kőrisfák és a lággy (fenyő) bányafakészleteket* hatósági zár alá helyezetteknek kell tekinteni. A zár alá vett készletek raktározása, felhasználása, feldolgozása és forgalombahozatala tekintetében az *ingatlanulajdonos, birtokos, haszonbérlet és fatermelő* (továbbiakban fatermelő) csak az iparügyi miniszternek a földművelésügyi miniszterrel egyetértve adott, vagy az általuk kijelölt szervnek engedélye alapján rendelkezhetik.

(2) A fatermelő a közszükséglet biztosítása céljából a zár alá vett készletből a hatóságilag megszabott, ennek hiányában piaci áron átengedni köteles azt a mennyiséget, amely a saját házi vagy gazdasági szükségletének megállapított mértékét meghaladja.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben foglalt rendelkezés hatálya mind a már kitermelt, mind az ezután kitermelésre kerülő készletekre kiterjed.

(4) A fatermelő a zár alatt lévő készletet a jelen rendelet hatálybalépése napján, illetőleg a kitermeléskor volt eredeti állapotban és minőségben a saját költségén köteles megőrizni.

2. §.

Az 1. §-ban említett faanyag szállítását a földművelésügyi miniszter szállítási igazolványhoz kötheti.

3. §.

(1) Az a termelő, aki a zár alá helyezett készletét vagy annak egy részét a jelen rendelet hatálybalépésekor már eladta, vállalt kötelezettségének teljesítését felfüggeszteni és az ilyen kötelezettséget a jelen rendelet hatálybalépésétől számított három nap alatt a földművelésügyi miniszternek bejelenteni köteles.

(2) A földművelésügyi miniszter a zár alá helyezett faanyag tekintetében vállalt kötelezettség teljesítésének megengedése vagy megtagadása tárgyában az iparügyi miniszterrel egyetértve határoz s erről a termelőt értesíti.

(3) A termelő az engedély megtagadását haladéktalanul közölni köteles azzal, akinek irányában kötelezettséget vállalt. Ha az elhalasztás következtében a teljesítés erre a szerződő félre nézve érdekét veszti, ez a szerződő fél az értesítés vételétől számított nyolc nap alatt a szerződéstől elállhat.

(4) A honvédség részére vállalt kötelezettséget szintén be kell jelenteni, az ilyen szállítást azonban felfüggeszteni nem szabad.

4. §.

(1) Amennyiben a cselekmény súlyosabb büntető rendelkezés — különösen a T. 206. §-a alá, vagy a T. 207. §-a alá nem esik, — kihágást követ el és két hónapig terjedhető elzárással büntetendő az, aki a jelen rendelet 1. és 3. §-aiban foglalt rendelkezéseket megszegi.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott kihágás miatt kiszabható pénzbüntetésre az 1928 : X. törvénycikk rendelkezései irányadók. A pénzbüntetés legmagasabb mértéke a T. 212. §. (1) és (2) bekezdése értelmében nyolcezer pengő; olyan esetben pedig, amikor megállapítható annak a nyereségnek a mennyisége, amelyet a kihágás elkövetője a cselekménnyel illetéktelenül elért, a nyolcezer pengőnek a megállapított nyereség kétszeresével felemelt összege.

(3) A pénzbüntetés átváltoztatására, valamint a kihágás elévülésére a T. 212. §. (4) és (5) bekezdésében, a befolyt pénzbüntetés hováfordítására nézve pedig a T. 218. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni.

(4) Arra a készletre (készletrészre), amelyre nézve az első bekezdésben meghatározott kihágást elkövették, elkobzásnak van helye.

(5) Az (1) bekezdésben meghatározott kihágások miatt az eljárás a közigazgatási hatóságnak, a m. kir. rendőrség működési területén a m. kir. rendőrségnek mint rendőri büntetőbírósnak hatáskörébe tartozik. Az 1929 : XXX. t.-c. 59. §-a (1) bekezdésének 3. pontjában foglalt rendelkezés alkalmazása szempontjából szakminiszternek a földművelésügyi minisztert kell tekinteni.

5. §.

A jelen rendelet kihirdetésének napján lép hatályba és azt a földművelésügyi miniszter az iparügyi miniszterrel egyetértve hajtja végre.

Budapest, 1939. évi december hó 7-én.

Gróf Teleki Pál s. k.
m. kir. miniszterelnök.

A m. kir. belügyminiszter 972/1939. számú rendelete a mezőgazdaság, az erdei termelés, az állattenyésztés, a halászat, a kert- és szőlőművelés, a selymészet, illetőleg a méhészet körébe tartozó üzemek által végzett kisebb építkezéseknek a betegségi biztosítási kötelezettség alól való mentessége tárgyában.

Az 1927:XXI. t.-c. 228. §-a alapján a földművelésügyi miniszterrel egyetértve a következőket rendelem:

1. §.

A mezőgazdaság az erdei termelés, az állattenyésztés, a halászat, a kert- és szőlőművelés, a selymészet, illetőleg a méhészet körében a házilag végzett és az 1927:XXI. t.-c. 2. §-a második bekezdésének a) pontja alapján betegségi biztosítási kötelezettség alá nem eső kisebb építkezéseknek azok az építkezések tekintendők, amelyeknél elemi erővel hajtott gépet vagy gőzkazánt számottevő építési tényezőül nem használnak és tíznél több munkavállalót rendszerint nem foglalkoztatnak, vagy amelyeknél elemi erővel hajtott gépet vagy gőzkazánt számottevő építési tényezőül használnak ugyan, de ötnél több munkavállalót rendszerint nem foglalkoztatnak.

2. §.

Az 1. §-ban említett munkavállalók számába nem számíthatók be az építettő szolgálatában álló azok a gazdasági szegődményes iparosok, akik az 1907:XLV. t.-c. 1-§-a értelmében gazdasági cselédeknek tekintendők.

3. §.

A jelen rendelet kihirdetésének napján lép hatályba.
Budapest, 1939. évi november hó 17-én.

A miniszter rendeletéből:
Dr. Kádár Levente s. k.
miniszteri osztályfőnök.